

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **S. K.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 4. 2018, č. j. 34 A 8/2018 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 3. 11. 2017, č. j. CPR-26724/ČJ-2017-931200-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodů 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 4 léta. Správní orgán konstatoval, že žalobce znovu přicestoval na území České republiky v roce 2014 bez cestovního pasu a bez víza či platného povolení k pobytu a neoprávněně zde setrval a příležitostně i pracoval, ačkoli mu již dříve bylo za obdobné jednání opakovaně uloženo správní vyhoštění.

[2] Citované rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 2. 2018, č. j. MV-124-6/OAM-2018, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Uložené vyhoštění shledal žalovaný přiměřeným okolnostem případu. Argumentaci žalobce tím, že vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, označil žalovaný za účelovou a irrelevantní s odkazem na skutečnost, že partnerka žalobce rovněž pobývá na území České republiky neoprávněně, přičemž i jí bylo uloženo správní vyhoštění.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně. Obdobně jako v odvolání žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu, přičemž tvrdil, že žalovaný nezjišťoval okolnosti svědčící v jeho prospěch. Dále žalobce žalovanému vytýkal nepřiměřenost uloženého vyhoštění a doby zákazu vstupu, přičemž opět poukázal na to, že plně spolupracoval se správními orgány, když vypověděl pravdu o okolnostech svého pobytu na území České republiky i o okolnostech svého zajištění, a že ve vlasti nemá žádné zázemí, protože celý jeho současný život, včetně soužití s partnerkou a nezletilým synem, se odehrává v ČR. Navíc i v případech, kdy má cizinec zázemí ve své vlasti, nemůže taková skutečnost postačovat k závěru o tom, že vyhoštění představuje přiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný měl možnost nechat žalobce vycestovat dobrovolně, čímž by nedošlo k jeho stigmatizaci vyhoštěním. Dále žalobce opět namítal nedostatečné posouzení důvodů znemožňujících vycestování, respektive otázky, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí vážné újmy, přičemž zopakoval, že není zjevné, na jakém základě žalovaný ke svým závěrům dospěl, jelikož podklady pro tyto závěry ve spise absentují. Žalobce opět odkázal na údaje zveřejněné na webových stránkách Ministerstva zahraničních věcí, které důrazně doporučuje občanům České republiky necestovat do Doněcké a Luhanské oblasti Ukrajiny, kde stále dochází k nepravdělným ozbrojeným střetům, rovněž doporučuje vyhnout se Autonomní republice Krym a městu Sevastopolu a k obezřetnosti vyzývá rovněž při cestách do Charkovské, Dněpropetrovské, Záporožské, Chersonské, Mykolajivské a Oděské oblasti. Konečně žalobce namítal i nepřezkoumatelnost odůvodnění uložené doby správního vyhoštění.

[4] Krajský soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou. Obecnou námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu krajský soud neshledal důvodnou, když konstatoval, že správní orgány zjistily veškeré relevantní skutečnosti, přičemž jim nelze klást za vinu, že žádná z nich nesvědčila ve prospěch žalobce. Krajský soud dodal, že skutkový stav byl zjištěn způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti, přičemž správní orgány vycházely také z výpovědi žalobce a jeho družky.

[5] Krajský soud vzal za prokázané, že žalobce poprvé vstoupil na území České republiky dne 16. 1. 2003 na turistické vízum, i přes uplynutí jeho platnosti však nevycestoval zpět. Následně byl kontrolován policisty, přičemž za pobyt v České republice bez víza mu bylo uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území České republiky na tři roky. Žalobce přesto nevycestoval a dne 26. 5. 2011 byl zajištěn při pobytové kontrole, přičemž mu bylo uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie rovněž na dobu tří let. Dne 2. 10. 2017 se žalobce dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu. Neprokázal se cestovním pasem ani jakýmkoliv pobytovým oprávněním či vízem a z informačních systémů bylo zjištěno, že mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění, proto bylo s žalobcem dne 6. 10. 2017 zahájeno řízení o správním vyhoštění.

[6] Krajský soud proto uzavřel, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Čtyřletý zákaz vstupu na území členských států EU shledal krajský soud přiměřeným s ohledem na skutečnost, že žalobci bylo správní vyhoštění ukládáno opakovaně a v předchozích případech jej nerespektoval, proto byla doba zákazu vstupu prodloužena ze tří let na čtyři, přičemž nejdelší možná doba zákazu vstupu činí dle zákona pět let.

[7] Žalobní námitku, podle níž mohly správní orgány přistoupit pouze k užití méně intenzivního opatření, např. dobrovolného vycestování, krajský soud rovněž neshledal důvodnou, jelikož by mírnější opatření stěží mohlo být účinné, když žalobce dobrovolně nevycestoval ani přes opakované uložení správního vyhoštění.

pokračování

[8] Ani námitku, podle níž správní orgány nezohlednily spolupráci žalobce, soud neshledal opodstatněnou, neboť žalobce sám uvedl, že se na území České republiky zdržoval neoprávněně tři roky, přičemž se dle krajského soudu do Příjímacího střediska cizinců Zastávka dostavil s úmyslem účelově zneužít institutu mezinárodní ochrany. Nepokusil se tedy o jakoukoli nápravu svého dosavadního protiprávního jednání.

[9] Krajský soud neshledal důvodnou ani žalobní argumentaci nedostatečným posouzením přiměřenosti dopadu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce ani jeho přítelkyně nemají v České republice povolen žádný druh pobytu, přičemž samotný vztah dvou osob právo pobytu žádné z nich nezakládá. Soud uvedl, že žalobce a jeho přítelkyně začali budovat společný život v době, kdy oba pobývali v České republice neoprávněně, museli tak počítat s tím, že jejich pobyt zde může být kdykoliv ukončen. Vzhledem k tomu, že jsou oba státními příslušníky Ukrajiny, má Ukrajina povinnost je na své území přijmout, přičemž zde není žádná překážka, která by bránila jejich vycestování. Podle krajského soudu navíc nebylo prokázáno, že je žalobce otcem nezletilého syna své současné družky.

[10] Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, podle něhož se prvostupňové rozhodnutí nijak nevypořádává s možnými důsledky správního vyhoštění pro soukromý a rodinný život. Žalovaný se nejen ztotožnil s úvahami správního orgánu prvního stupně, ale v potřebném rozsahu je i doplnil, když zhodnotil závažnost protiprávního jednání žalobce, jeho věk, zdravotní stav i sociální a ekonomické zázemí žalobce v České republice i v zemi původu.

[11] Jako nepravdivé odmítl krajský soud i tvrzení žalobce, podle něhož spis neobsahuje podklady pro rozhodnutí žalovaného. Krajský soud konstatoval, že správní spis obsahuje veškeré podstatné skutečnosti i podkladové materiály, včetně informace OAMP MV ze dne 24. 7. 2017, „*Ukrajina - Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby*“, z níž vycházelo závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 9. 10. 2017, č. j. CPR-26724/ČJ-2017-931200-SV, vydané dle § 120a zákona o pobytu cizinců k možnostem vycestování žalobce, podle něhož je vycestování žalobce na Ukrajinu možné, i závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 18. 1. 2019, č. j. MV-2037-2/OAM-2018, který jakožto nadřízený orgán v odvolacím řízení závazné stanovisko dotčeného správního orgánu potvrdil.

[12] Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, podle níž žalobci hrozí v případě vycestování nebezpečí vážné újmy. Žalobce ve vlasti pobýval v Poltavské oblasti na středovýchodní Ukrajině, která je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a kde žádný ozbrojený konflikt neprobíhá. Správní orgány se touto otázkou zabývaly, přičemž zmiňovaná závazná stanoviska k možnosti vycestování žalobce, vydaná v obou stupních, důvody znemožňující vycestování žalobce ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců neshledala. Obava žalobce, že bude muset nastoupit vojenskou službu nebo že bude za nesplnění této povinnosti potrestán, nezakládá dle krajského soudu překážku v jeho vycestování, jelikož branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem a povolání k výkonu vojenské služby nelze samo o sobě považovat za pronásledování. Případný trest za nenastoupení vojenské služby by nebyl u žalobce uplatňován diskriminačně a ani by nebyl dle krajského soudu důvodem znemožňujícím vycestování, neboť branná povinnost se týká všech branců schopných vykonávat vojenskou službu, přičemž postihy takových osob jsou upraveny zákonem, který platí na celém území Ukrajiny a pro všechny její občany.

[13] K argumentaci žalobce instrukcí Ministerstva zahraničních věcí k cestování na Ukrajinu soud zopakoval, že Poltavská oblast, kde žalobce dříve žil, není jednou z rizikových oblastí označených v této instrukci, a dodal, že varování je určeno občanům České republiky, kteří

nejsou znalí místních poměrů a obvykle neovládají ani ukrajinský jazyk, jsou tedy zranitelnější, než státní příslušníci Ukrajiny.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[14] Žalobce („stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které pořádal pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[15] Kasační argumentace stěžovatele byla opět téměř shodná s argumentací předestřenou ve správní žalobě. Stěžovatel namítá vadu řízení spočívající v porušení § 3 správního řádu, neboť správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále stěžovatel správním orgánům vytýká, že porušily § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nešetřily oprávněné zájmy účastníků řízení.

[16] Stěžovatel rovněž namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí správních orgánů i krajského soudu. Správní orgány podle něj nezkoumaly možné dopady vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života a nevypořádaly jeho námítky vztahující se k nemožnosti vycestování a právu na soukromý a rodinný život. Krajský soud tato pochybení správních orgánů nenapravit, naopak jimi zatížil i vlastní rozhodnutí. Krajský soud uplatněné námítky pouze zrekapituloval, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné stanovisko.

[17] Konečně stěžovatel namítá nezákonnost spočívající v rozporu napadených rozhodnutí s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť má za to, že správním vyhoštěním v předmětné věci představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel argumentuje tím, že sice pobýval v minulosti na území České republiky neoprávněně, nicméně v současnosti zde žije v podstatě celá jeho rodina, tedy jeho partnerka a nezletilý syn. Prostý odkaz na absenci práva cizince na pobyt na území České republiky dle stěžovatele nevypovídá nic o přiměřenosti vyhoštění.

[18] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, své vyjádření k žalobě i na odůvodnění rozsudku krajského soudu, s nímž se ztotožňuje. Má za to, že správní rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu se zákonem, k porušení zásad správního řízení či ustanovení správního řádu nedošlo. Stěžovatel si byl vědom toho, že na území ČR pobývá neoprávněně až do 2. 10. 2017, kdy požádal o mezinárodní ochranu. Zákon v případě opakovaného porušování pobytového režimu připouští uložení správního vyhoštění se zákazem vstupu až na dobu 5 let, s ohledem na tyto skutečnosti nepovažuje žalovaný dobu zákazu vstupu v tomto případě za nepřiměřenou. Podle přesvědčení žalovaného uložení správního vyhoštění nedošlo ani k nepřiměřenému zásahu do soukromého či rodinného života stěžovatele. Stěžovatel může svůj rodinný život realizovat na Ukrajině, neboť jeho přítelkyně i její nezletilý syn jsou rovněž ukrajinskými státní příslušníci. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle níž toto ustanovení nezakládá všeobecný závazek smluvních stran respektovat volbu dotčených osob ohledně jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Družce stěžovatele bylo navíc v roce 2015 uloženo správní vyhoštění, proto by měla území ČR opustit společně se stěžovatelem. Krajský soud se podle názoru žalovaného vypořádal se všemi žalobními námítkami, které jsou navíc formulovány pouze v obecné rovině. Žalovaný tedy navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

pokračování

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného, neboť zpravidla jen u přezkoumatelného rozhodnutí lze vážit důvodnost ostatních námitek. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného jsou plně přezkoumatelné.

[22] Správní orgány i soud se zabývaly posouzením dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, avšak neshledaly argumentaci stěžovatele o nepřiměřenosti tohoto zásahu důvodnou zejména s ohledem na skutečnost, že stěžovatel začal svůj rodinný život se svou družkou rozvíjet v období, kdy oba pobývali v ČR neoprávněně, přičemž oba jsou státními příslušníky Ukrajiny, kam mohou bez větších problémů vycestovat.

[23] V odstavcích 41 až 43 napadeného rozsudku se krajský soud věnoval argumentaci stěžovatele obavou z nebezpečí vážné újmy v důsledku ozbrojeného konfliktu probíhajícího v zemi původu stěžovatele, přičemž s odkazem na zmiňovaná závazná stanoviska Ministerstva vnitra a ministra vnitra uzavřel, že v Poltavské oblasti, odkud stěžovatel pochází, ozbrojený konflikt neprobíhá a že tato středovýchodní část Ukrajiny je zcela pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a panuje v ní normální bezpečnostní situace. Jak již bylo konstatováno, správní orgány i krajský soud se na podkladě závazných stanovisek a zmiňované informace o zemi původu věnovaly rovněž otázce případné vojenské služby stěžovatele, resp. sankcí za její nenastoupení a i v tomto ohledu jsou jejich závěry přezkoumatelné; věcnou nesprávnost těchto závěrů přitom stěžovatel v kasační stížnosti nenamítal, Nejvyšší správní soud se tedy ani touto otázkou věcně nezabýval.

[24] Lze shrnout, že z odůvodnění rozsudku krajského soudu i žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, z jakých podkladů soud i žalovaný vyšli a jaké úvahy je vedly k přijatým závěrům, jejich rozhodnutí lze tedy označit za dostatečně odůvodněná, a proto i plně přezkoumatelná.

[25] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu i žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelnými, přistoupil k posouzení důvodnosti dalších stížních námitek.

[26] Je třeba předeslat, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti. Stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud při přezkumu nemůže tuto roli převzít, jeho úkolem není ani nahrazovat činnost krajského soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského soudu neexistovalo. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita

kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Uvedení konkrétních kasačních námitek nelze zpravidla nahradit zopakováním námitek uplatněných v předchozích podáních nebo pouhým odkazem na tato podání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 – 74, všechna citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné či jinak nesprávné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s rozhodnutím napadeným kasační stížností.

[27] Vzhledem k tomu, že stěžovatel formuloval námitku vad řízení spočívajících v porušení § 3 správního řádu a § 2 odst. 3 a 4 správního řádu natolik obecně, že je na samotné hraně projednatelnosti, když nespécifikoval, jaké konkrétní skutečnosti podstatné pro řízení nebyly zjištěny, ač zjištěny být měly, ani ke kterým konkrétním okolnostem případu nebylo přihlédnuto, mohl Nejvyšší správní soud tuto námitku posoudit pouze v obecné rovině. Dospěl přitom k závěru, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, přičemž žalovaný při jeho zjišťování vyšel z výpovědi stěžovatele i jeho družky a dále ze zmiňovaných závazných stanovisek Ministerstva vnitra a ministra vnitra zpracovaných na podkladě zmiňované informace o zemi původu ze dne 24. 7. 2017. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné okolnosti, které by v řízení nebyly zohledněny, ač být zohledněny měly, nelze tak říci, že by správní orgány či soud nešetřily oprávněné zájmy stěžovatele.

[28] Nelze přisvědčit ani stížní námitce, podle níž vyhoštění stěžovatele představuje nepřiměřený zásah do jeho osobního nebo rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Touto otázkou se již Nejvyšší správní soud samozřejmě zabýval v celé řadě svých rozhodnutí, přičemž např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 35, konstatoval: *„Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.“*

[29] Dále se v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud zabýval skutečností, že, stejně jako v nyní posuzované věci, stěžovatel budoval své rodinné zázemí v době, kdy věděl o neoprávněnosti svého pobytu: *„Skutečnost, že zázemí pro rodinný život bylo budováno i přesto, že dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom zásadní i podle judikatury ESLP (srov. rozhodnutí ze dne 26. 1. 1999, Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, Shebashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). V takových případech může vyhoštění cizince představovat porušení článku 8 Úmluvy pouze výjimečně (viz např. rozhodnutí ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo již citované rozsudky Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku a Nunez proti Norsku). Za takové výjimečné okolnosti je možno považovat např. nezbytnost zvláštní péče (kterou by vyžadoval stěžovatel, či naopak skutečnost,*

pokračování

že stěžovatel by byl nucen poskytovat zvláštní péči některému členu rodiny), nebo nepřiměřenou délku zájmu pobytu spolu s nemožností přesídlení celé rodiny, např. v případě, mají-li ostatní členové rodiny jinou státní příslušnost či neznají-li jazyk domovské země vyhošťované osoby.“

[30] Dále v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že výjimečnou okolností, která by zabraňovala vyhoštění cizince, může být i nejlepší zájem nezletilého dítěte (srov. již citovaný rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, body 78-85, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 – 31).

[31] Stěžovatel v průběhu řízení sám neuvedl žádnou výjimečnou okolnost, která by činila jeho vyhoštění nepřiměřeným s ohledem na jeho soukromý či rodinný život, ani správní orgány či krajský soud žádnou takovou okolnost neshledaly. Zdravotní stav stěžovatele či jeho družky a jejího nezletilého syna nebrání vycestování stěžovatele ani celé rodiny. Z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 10. 1. 2018, č. j. OAM-806/ZA-ZA12-ZA20-2017, nebyla stěžovateli udělena žádné z forem mezinárodní ochrany dle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobu stěžovatele proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 3. 4. 2019, č. j. 4 Az 9/2018 – 27. Řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti tomuto rozsudku je vedeno Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 10 Azs 141/2019. Obdobně žaloba družky stěžovatele, H. K., nar. X, proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 7. 2015, č. j. MV-105637-3/OAM-2015, ve věci jejího správního vyhoštění byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2015, č. j. 4 A 57/2015 – 39. Kasační stížnost družky stěžovatele proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 9 Azs 277/2015 – 27. Konečně žaloba družky stěžovatele a jejího nezletilého syna, A. K., nar. X, proti rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 27. 9. 2016, č. j. OAM-491/ZA-ZA05-K01-2015 a č. j. OAM-139/LE-LE05-K01-2015, jimiž jim nebyla udělena mezinárodní ochrana, byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 Az 60/2016 – 41. Kasační stížnost družky stěžovatele a jejího syna proti tomuto rozsudku městského soudu byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 Azs 205/2017 – 21, odmítnuta pro nepřijatelnost.

[32] Nelze ani hovořit o tom, že by rodina stěžovatele neměla na Ukrajině vůbec žádné zájem, neboť přinejmenším žijí na Ukrajině bratři stěžovatele, byť stěžovatel uváděl, že se s nimi nestýká. Stěžovatel na Ukrajině také pobýval, dle své výpovědi, v letech 2012 až 2014. Nezletilý syn družky stěžovatele, o němž stěžovatel i jeho družka shodně vypověděli, že se jedná rovněž o syna stěžovatele, byť stěžovatel není zapsán v rodném listu dítěte jako jeho otec, si pro svůj nízký věk zatím nemohl vytvořit natolik pevné vazby ke zdejšímu prostředí, aby jejich ochrana představovala absolutní překážku ve vycestování stěžovatele. Ani přihlídnutí k nejlepšímu zájmu nezletilého dítěte tedy v daném případě nepřeváží výsledek hledání spravedlivé rovnováhy mezi protichůdnými zájmy státu a jednotlivce na stranu ochrany rodinného života stěžovatele.

IV.

Závěr a náklady řízení

[33] Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. září 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu